

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3269/2023. (VI. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.55/2022/11. számú végzése alap-törvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Vetési Vince ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be. Indítványában a Gödöllői Járásbíróság mint elsőfokú bíróság 4.B.571/2018/153. számú ítélete, a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.171/2021/12. számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.55/2022/11. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a támadott bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozó előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] 3. Az indítványozót a Gödöllői Járásbíróság 4.B.571/2018/153. számú elsőfokú ítéletével bűnösnek mondta ki egy rendbeli szexuális kényszerítés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 196. § (1) bekezdés, (2) bekezdés *b*) pont], 2 rendbeli kapcsolati erőszak büntetében [Btk. 212/A. § (2) bekezdés *a*) pont] és 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk. 208. § (1) bekezdés]. Erre tekintettel öt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte; a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította azt is, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság továbbá megszüntette az indítványozó szülői felügyeleti jogát két gyermeke vonatkozásában. Végül rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűn-jelekről, és a bűnügyi költség viseléséről.
- [4] 4. Az ítélet ellen az indítványozó és a védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan téves minősítés miatt, és enyhítésért jelentett be fellebbezést.
- [5] 5. A Budapest Környéki Törvényszék 1.Bf.171/2021/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnösséget megállapító, minősítő, és büntetést kiszabó részében megváltoztatta. A másodfokú bíróság az indítványozót az ellene szexuális kényszerítés büntette [Btk. 196. § (1) bekezdés, (2) bekezdés *b*) pont] miatt emelt vád alól felmentette; a vele szemben a zaklatás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 176/A. § (2) bekezdés *a*) pont, (3) bekezdés *a*) pont] és a folytatólagosan elkövetett kényszerítés büntette (régii Btk. 174. §) miatt indult eljárást megszüntette. A 2 rendbeli kapcsolati erőszak büntetéből [Btk. 212/A. § (2) bekezdés *a*) pont] 1 rendbelit a Btk. 212/A. § (2) bekezdés *b*) pontja szerint minősített. A szabadságvesztést 3 év 5 hónapra, a közügyektől eltiltást 4 évre enyhítette, az előzetes fogvatartás beszámításánál feltüntette annak első és utolsó napját, valamint a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az első-, és a másodfokú ítélet kihirdetése közti időt. Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit helybenhagyta.
- [6] 6. A másodfokú bíróság ítéletével szemben az indítványozó felmentés miatt, míg a védője elsődlegesen ugyancsak felmentés, másodlagosan eltérő minősítés, enyhítés céljából jelentett be fellebbezést. A Fővárosi Ítéltábla 1.Bhar.267/2021/3. számú végzésével a vádlott és védője fellebbezését, mint törvényben kizártat elutasította. A Kúria Bkf.II.1.313/2021/2. számú végzésével az Ítéltábla tárgyi végzésének a védő által benyújtott másodfellebbezést elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Ítéltáblát a védő által benyújtott fellebbezés elbírálására utasította, egyebekben az Ítéltábla határozatát helybenhagyta. A védő a fentiek folytán benyújtott fellebbezésében már kizárólag a harmadlagos, enyhítést célzó fellebbezését tartotta fenn.
- [7] 7. A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.55/2022/11. számú végzésével a másodfokú bíróság 1.Bf.171/2021/12. számú ítéletét helybenhagyta.

- [8] 3. Az indítványozó a fenti előzményeket követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, melyben a Gödöllői Járásbíróság mint elsőfokú bíróság 4.B.571/2018/153. számú ítélete, a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.171/2021/12. számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.55/2022/11. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a bírósági határozatok az Alaptörvény III. cikkét, IV. cikkét, XXIV. cikkét, valamint a XXVIII. cikkét sértik.
- [9] 3.1. Alkotmányjogi panaszában sérelmezte azt, hogy vele szemben előzetes letartóztatást rendelt el, majd (letartóztatást) tartott fenn a bíróság, „csonka, sztereotip” indokolással, a lehetséges alternatív kényszerintézkedések teljes kizárásával. Az eljáró bíróságok arra hivatkoztak, hogy a kényszerintézkedés indoka szexuális kényszerítés büntetének alapos gyanúja, különös okként pedig a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) 129. § (2) bekezdés *b*), *c*) és *d*) pontjaiban foglaltakat jelölték meg. Az indítványozóval szemben alkalmazott kényszerintézkedést a bíróság a másodfokú ítélet kihirdetéséig – már letartóztatás-ként – fenntartotta, arra hivatkozva, hogy a kiszabható halmazati büntetés felső határa 12 év, ezért fennáll a szökés, elrejtőzés veszélye. A letartóztatás fenntartásának indokaként a másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 276. § (1) bekezdésében írt általános, illetve a 276. § (2) bekezdés *a*) pont *ab*) alpontjában és *c*) pont *cb*) alpontjában írt különös okokat jelölte meg. Az indítványozó ezzel összefüggésben azt kifogásolta, hogy az ártatlanság véelme helyett vele szemben a „bűnösség véelme” valósult meg az eljárás során. Indítványa szerint 3 év 5 hónapot töltött a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt, fegyház fokozatban, a másodfokú ítélet meghozatalával egyidejűleg elrendelt szabadlábra helyezéseiig. Véleménye szerint a terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlya nem elegendő indok a szökés és elrejtőzés lehetőségének alátámasztásához. Előadása szerint továbbá a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke megegyezett azzal az idővel, amelyet az indítványozó már fogvatartásban letöltött, vagyis szerinte „matematikai ítélet” született.
- [10] Sérelmesnek, nevezetesen az Alaptörvény XXIV. cikkébe ütközőnek tartja azt is, hogy az eljáró bíróságok „jogsértő magatartása” miatt a 2019. február 7-én megtartott előkészítő ülést követően csak 2019. október 31-én került sor érdemi tárgyalásra egy letartóztatásban lévő terhelttel szemben. Az indítványozó érvelése szerint vele szemben az észszerű idő követelménye, valamint a Be. 79. § (1) bekezdés *a*) pontjában rögzített soronkívüliség elve sérült.
- [11] Az indítványozó a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedéssel összefüggésben az Alkotmánybíróság, illetőleg az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) döntéseire is hivatkozott. Véleménye szerint a kényszerintézkedést elrendelő és fenntartó bírósági határozatok az Alaptörvény IV. cikkében foglalt alapvető jogát sértették azzal, hogy indokolatlanul hosszú ideig korlátozták a személyi szabadságát, valamint az eljáró bíróságok indokolási kötelezettségüknek a letartóztatást hosszabbító végzésekben nem tettek eleget. A fentiekben túl szerinte az Alaptörvény XXVIII. cikke (illetőleg annak az indítványozó által pontosan meg nem jelölt rendelkezése) is sérült, hiszen utóbb a jogerős ítélet ártatlannak mondta ki azzal a cselekménnyel összefüggésben, amelyre tekintettel kiszabható halmazati büntetés felső határának magas volta miatt került sor a szabadságkorlátozó kényszerintézkedés alkalmazására vele szemben.
- [12] 3.2. Az indítványozó a fentiekben túl a kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményével kapcsolatban foglalt meg aggályokat. Előadta, hogy a szakértői munka jogalapja a szakértői törvény, melynek releváns rendelkezése szerint a szakvéleményben utalni kell arra is, hogy az mely módszertani levél alapján készült. Ezzel összefüggésben azt sérelmezte, hogy a konkrét esetben nem volt hatályban ilyen módszertani levél, így szerinte hiányzott a szakértői tevékenység jogalapja, a szakértő pedig a korábban hatályban volt módszertani levelekre támaszkodott. Kifogásolta azt is, hogy a szakértői véleménynek a non-verbális közlések (a gyermekek viselkedése például) nem részei, ugyanakkor a mások által készített dokumentumokat a szakértő figyelembe vette, ami az indítványozó szerint ellentétes az irányadó módszertani levelekben foglaltakkal. Mindez – azaz a módszertani levél hiányában készült szakvélemény – az indítványozó szerint a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti, hiszen az nem felelt meg a szakértői véleményekkel szemben támasztott jogi és szakmai követelményeknek, miközben a szexuális kényszerítés büntette miatti elítélését erre alapította az elsőfokú bíróság.
- [13] Az indítványozó sérelmesnek tartotta azt is, hogy – szerinte – a szakértőnek a nyomozóhatóság olyan „irányított kérdések” megválaszolását adta feladatul, melyek megfogalmazásukból adódóan az alapos gyanú fennállását

voltak hivatottak alátámasztani. Az indítványozó ebben a körben a szakértői vélemény elkészítésének körülményeit is kifogásolta, ugyanis a szakértő nem az eredeti fogvatartási helyén vizsgálta meg, hanem az indítványozó szerint „saját kényelmi szempontjai” szerinti helyszínen folytatta le a szakértői vizsgálatot, ami az Alaptörvény III. cikkével ellentétes. Az indítványozó szerint amennyiben a megszokott környezetében került volna sor a meghallgatására, a szakértő más eredményre jutott volna. A fentiekben túl azt is kifogásolta, hogy nem biztosították számára lehetőséget az ügy elektronikus irataihoz való hozzáféréshez, így például kérése ellenére nem tudta megtekinteni a gyermekei meghallgatásáról készült felvételeket, hiába kapta meg az azokról készült DVD-t. Az Alaptörvény XXVIII. cikke sérült azáltal is, hogy az indítványozó magánszakértő kirendelésére irányuló kérelmét elutasították. Az elsőfokú ítélettel összefüggésben azt is sérelmesnek tartja, hogy az elsőfokú bíróság a pszichológus szakértő véleményének egyes részeit figyelmen kívül hagyta, ami kihatott az ügy kimenetelére. Legvégül az indítványozó szerint a pártatlanság követelménye is sérült, mert az elsőfokú bíróság – „vakon követve a vádat” – „hatályban nem levő bűncselekmények” miatt is marasztalta.

- [14] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [15] Az Alkotmánybíróság vizsgálata eredményeként megállapította, hogy a határidőben érkezett alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint nem fogadható be.
- [16] 4.1. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat a következőkre. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenessége tekintetében felsorakoztatott érvei két csoportba oszthatók: egyrészt a(z előzetes) letartóztatással, másrészt a büntetőeljárás tisztességes voltával, nevezetesen a kirendelt szakértő véleményével, eljárásával, a bíróság pártatlanságával kapcsolatos érvek.
- [17] Az Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárás követelményének sérelmével összefüggésben előadottak kapcsán a következőket állapította meg. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. E rendelkezésnek megfelelően a kérelem többek között akkor határozott, ha tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]; továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].
- [18] Az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét állítva – konkrét bekezdés megjelölése nélkül, azonban az Alaptörvény vonatkozó rendelkezését idézve – hivatkozott az Alaptörvény XXIV. cikkére. Az Alkotmánybíróság kiemeli: az Alaptörvény XXIV. cikke a tisztességes hatósági eljárással összefüggésben támaszt követelményeket (vagyis állapít meg olyan, mindenkit megillető alapjogokat, illetve a hatóságokra vonatkozó kötelezettségeket), amelyek az eljárás tisztességességét biztosítják; a bírósági eljárás tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése az irányadó. Ennek megfelelően az indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikkének állított sérelmével kapcsolatosan előadott érveit az Alkotmánybíróság tartalma szerint bírálta el, és ekként azt, miután az indítványozó kifejezetten a bírósági döntések alaptörvény-ellenességét állította, nem a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban, hanem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értékelte {lásd például: 3144/2018. (IV. 25.) AB végzés, Indokolás [8]; 3039/2018. (II. 13.) AB végzés, Indokolás [33]}.
- [19] A fentebb kifejtettek szerint az indítványozó alkotmányjogi panaszában a másodfokú bíróság ítélete, valamint a harmadfokú bíróság végzése alkotmányossági vizsgálatát is kérte: megjelölte a támadott határozatokat, valamint hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikkére. A fentiekben túl azonban a támadott határozatok vélt alaptörvény-ellenességére vonatkozóan semmilyen értékelhető indokolást nem adott elő, a kirendelt igazságügyi szakértő véleményével kapcsolatos aggályait kizárólag az elsőfokú ítélet vonatkozásában, azt idézve fejtette ki. E tekintetben tehát az alkotmányjogi panasz a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában felsorolt kritériumoknak nem felel meg, így az Alkotmánybíróság a másodfokú és harmadfokú határozatok

állított alaptörvény-ellenességét – a szakértői véleménnyel kapcsolatban kifejtett aggályok vonatkozásában – érdemben nem vizsgálta.

- [20] 4.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {lásd például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [21] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is rámutat: az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja az Alkotmánybíróság, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3435/2022. (X. 21.) AB végzés, Indokolás [25]}.
- [22] Állandó gyakorlatából következően az Alkotmánybíróság az indítványozó szakértői véleménnyel kapcsolatos aggályait érdemben nem vizsgálhatta. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megjegyzi: az elsőfokú bíróság az ítéletét nem kizárólag egyetlen szakértői vélemény alapján, hanem a sértett tanúvallomása, a bűnjelek, a helyszíni szemlejegyzőkönyv, szakértői vélemények, a lefoglalt adathordozókra rögzített fényképek, hangfelvételek és leiratuk, az illetékes gyámhivatal iratai, tanúvallomások, a vádlott erkölcsi bizonyítványa és a tárgyalás anyagává tett egyéb okirati bizonyítékok figyelembe vételével hozta meg. A másodfokú bíróság ítéletéből (is) megállapítható, hogy az indítványozó az eljárás során is sérelmezte az alkotmányjogi panaszában előadottakat, a másodfokú bíróság pedig az indítványozó vélt sérelmére választ adott. A fentiekén túl a másodfokú bíróság a szakvélemény hitelt érdemlősége tekintetében hangsúlyozta, hogy azzal kapcsolatban nem merülhetett fel kétely, hiszen azzal a védelem által megbízott és az eljárásba bevont magánszakértő is azonos megállapításokra jutott (lásd: másodfokú ítélet, Indokolás [25]).
- [23] 4.3. Az Alkotmánybíróság – az észszerű határidő követelményének vélt sérelme kapcsán – utal arra, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz esetén csupán az indítványban támadott bírósági határozat megsemmisítése felől rendelkezhet az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján, ha a bírói döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Az Alkotmánybíróság által hozható megsemmisítő döntés azonban – szükségszerű utóidejűsége következtében – már nem lehet kihatással a múltban meghozott bírósági döntés időszerűségére. Az Alkotmánybíróság utólag a bírói döntés esetleges alaptörvény-ellenességének megállapításával, illetve megsemmisítésével már nem tudja orvosolni az eljárás résztvevőinek az eljárás elhúzódsából eredő sérelmét {3024/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [18], [20]; 3167/2019. (VII. 10.) AB határozat, Indokolás [17]}.
- [24] 4.4. Az előzetes fogvatartással összefüggésben az indítványozó a kellő indokolás hiányát és a fogvatartás időtartamát kifogásolta, különösen arra tekintettel, hogy utóbb a jogerős ítélet ártatlannak mondta ki azzal a cselekménnyel összefüggésben, amely miatt kiszabható halmazati büntetés felső határának magas voltára tekintettel került sor a szabadságkorlátozó kényszerintézkedés alkalmazására vele szemben. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az előzetes fogvatartással összefüggésben az Alaptörvény IV. cikke sérelmét állította.
- [25] Az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdése általános érvénnyel deklarálja a szabadsághoz való jogot, amelytől a (2) bekezdés értelmében mindenki csak törvényben meghatározott okból és a törvényben meghatározott eljárás alapján fosztható meg {3025/2014. (II. 17.) AB határozat, Indokolás [49] és [51]; utóbb: 3017/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [30]}. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt tartalma szerint, az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdése keretei között bírálta el, mely alaptörvényi rendelkezés az alkotmányjogi panaszok

- elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot tartalmaz {hasonlóan lásd: 3238/2022. (V. 18.) AB határozat, Indokolás [16]}.
- [26] Az Alkotmánybíróság az előzetes letartóztatás egyes törvényi feltételeit vizsgáló 3017/2016. (II. 2.) AB határozatban kimondta, hogy „[a]z alkotmánybírói gyakorlat a személyi szabadsághoz való jog alkotmányos korlátozása körében hangsúlyos garanciaként tekint tehát a bírói mérlegelés követelményére. Az említett alkotmányos követelmény nem merül ki a bírói döntés formális meglétének biztosításában, magában foglalja annak garantálását is, hogy bíró maga értékelhessen minden olyan tényt és körülményt, amely relevanciával bírhat a kényszerintézkedés feltételeinek megállapíthatósága szempontjából” (Indokolás [34]).
- [27] A jelen ügyben az előzetes letartóztatást, illetőleg letartóztatást elrendelő, majd meghosszabbító döntések meghozatala során a bíróság szabad mérlegelési joga érvényesült: a bíróság a törvény keretei között szabadon dönthet a kényszerintézkedés elrendelésének és fenntartásának szükségességéről. A Be. 2. § (3) bekezdése alapvető szinten rögzíti, hogy a büntetőeljárásban alapvető jogot korlátozni csak az e törvény szerinti eljárásban, az e törvényben meghatározott okból, módon és mértékben lehet, feltéve, hogy az elérni kívánt cél kisebb korlátozással járó más eljárási cselekmény vagy intézkedés útján nem biztosítható; ez a rendelkezés pedig az eljáró bíróságok számára is irányadó. Az, hogy az indítványozó a bíróság indokait (sem a letartóztatásnál enyhébb kényszerintézkedés alkalmazhatósága, sem a letartóztatás megszüntetése tekintetében) nem osztja, önmagában alaptörvény-ellenességet nem valósít meg, és nem veti fel az Abtv. 29. §-ában foglaltak sérelmének kételyét.
- [28] 4.5. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az indítványozó ténylegesen a vele szemben hozott bírói döntések törvényességét, és nem alkotmányossági kritikáját fogalmazta meg. Az Alkotmánybíróság szerint az alkotmányjogi panaszban rögzített érvek nem alkalmasak arra, hogy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét felvessék vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést megalapozzának {hasonlóan lásd: 3060/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [41]}.
- [29] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában, továbbá az Abtv. 29. §-ában foglalt követelményeknek, ezért nem fogadható be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2023. május 9.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2063/2022.

